

Anatomia humana

SOL AL BRESSOL, BUT I D'ESQUENA

Jorge Bello

Hem de recordar que el bebè ha de dormir d'esquena. Sense cap dubte: d'esquena. Ha de dormir d'esquena, panxa enlaire, per tal d'evitar la tan terrible mort sobtada.

És una mort impossible d'entendre. És una situació desoladora. Ni la ciència ni ningú pot donar-nos una explicació per entendre per què el bebè mor tot dormint, no es desperta, ni tan sols s'ha mogut.

Ningú sap què va passar, almenys en la majoria de casos, però sí se sap que en la majoria de casos el bebè dormia de panxa, i no va despertar.

El bebè està mort, ja fa hores que és mort quan la mare o el pare s'adonen que passa alguna cosa, i llavors hi miren, i és mort. Sembla adormit perquè no es mou. Es mor en silenci i en quietud. La pau d'aquesta mort és absoluta. Desolació.

No va vomitar, ni convulsiona. Fins on se sap, en la majoria de casos, el bebè estava sa. Però es mor, i no se sap per què en la majoria de casos. El bebè és mort, però no ho sembla perquè conserva la posició que tenia quan van posar-lo a dormir.

El nen dormia de panxa quan la mort, sobtada i desgraciada, misteriosa i en silenci, se l'endugué. Per això, d'ençà que se sap que dormien de panxa, s'aconsella que el bebè ha de dormir d'esquena, és a dir, panxa enlaire.

Sobre aquest tema no es pot opinar perquè es tracta d'un bebè sa que es mor sobtadament i ningú sap per què. Se sap,

però, que la posició d'esquena per dormir disminueix considerablement la probabilitat d'aquesta mort.

♦ **D'ALTRES FACTORS** han de tenir-se en compte perquè se sap que estan relacionats amb la mort sobtada. El bressol ha de tenir un matalàs més aviat dur, que no s'enfonsi, que no deixi la marca del cos o del cap del bebè. S'ha d'evitar que llençols, mantes o edredó puguin cobrir el cap del bebè durant les hores de dormir; per tant, només han d'arribar-li fins al coll.

Al bressol només ha de ser-hi el bebè. Són perillosos els coixins, cintes i llaços, les joguines, el peluix. El xumet, en canvi, se sap que té un efecte protector, però ningú sap per què.

També és perillós que el bebè dormi al llit dels pares, o amb els pares, almenys fins als 4 mesos. El més segur per al bebè petit és dormir sol, a un bressol buit, a l'habitació dels pares.

La primera recomanació formal per tal que el bebè estigui d'esquena per dormir és del 1992. De seguida es va observar que hi havia força menys casos de mort sobtada. Encara, però, n'hi ha, de casos. Tal vegada perquè no tothom re-

corda la importància inqüestionable de dormir panxa enlaire. O perquè hi ha una publicitat en contra.

Efectivament, tot i que aquest tema és terrible i que tothom sap que el bebè ha de dormir d'esquena, hi ha molta foto publicitària on es veu un bebè dormint de panxa, o rodejat de peluixos i coixins, o a sobre del pare o la mare. Només són fotos per fer bonic, però fan molt de mal perquè donen un exemple pèssim.

És una publicitat irresponsable, o ignorant. Més enllà del que ensenya la foto que fa bonic, cal tenir present, un cop més, que el bebè dorm més segur si està sol, a un bressol buit, sense res que le pugui tapar el cap o la cara, sense gaire calefacció, d'esquena.

Fa poc, al novembre, va fer-se pública la quarta recomanació sobre la seguretat del bebè que dorm. Insisteix, ens recorda un cop més com ha de dormir el bebè si es vol prevenir la mort sobtada.

Aquesta recomanació, formal i oficial, també ens recorda que la posició de banda per dormir no és segura, i per tant no és en absolut recomanable. Excepte que el pediatre digui expressament una altra cosa, el bebè dorm d'esquena, no pas de banda. No hi ha perill de vòmit, el perill és de morir.

N'hi ha més, i llavors us proposo de llegir a Internet el document d'aquesta recomanació: «SIDS and other sleep-related infant deaths: updated 2016 recommendation for a safe infant sleeping environment. *Pediatrics*. 2016; 138(5): e20162938».

belo.cat | jordibell@gmail.com

Tribuna

NO SOMOS HOLANDESES

Rafael Torres
Periodista

Pablo Iglesias justificó su agarrada verbal con su compañero Íñigo Errejón en el Congreso apelando al hecho, cierto sin duda, de que ninguno de los dos son holandeses. Se ve que el todavía líder carismático de «la gente» y de «la mayoría social» cree que los holandeses no discuten. Ahora bien; dejando a un lado el pueril episodio y la no menos pueril explicación del mismo, la verdad es que, si bien aquí nadie es holandés-holandés, los propios holandeses puede que estén en riesgo de dejar de serlo.

En este mundo Trump-Putin-Le Pen que se cierne sobre la humanidad, amenazando con aplastar los escasos valores, libertades y derechos que conservaba en algunos sitios, nadie va a poder ser holandés, si es que entendemos que tal cosa alude, cual presume Iglesias, a la criatura humana civilizada, contenida y pacífica con la que soñaron cuantas utopías en la historia han sido. Difícil, si no imposible, va a ser conservarse holandés en un mun-

El joven que el otro día asesinó a seis personas en Quebec, la ciudad más francesa o holandesa, que viene a ser lo mismo, de Canadá, es un rendido admirador de Trump y Le Pen

Sobre el «Cançoner de taverna»

COM CANTA MENORCA

Pere Fàbregues
i Morlà

Avui he tingut una gran alegria, que he d'agrair a les noves tecnologies.

Sempre que veig notícies de Menorca quedo atrapat, i Facebook no és l'excepció. És allà on he vist que havia sortit el «Cançoner de taverna»: de seguida em vaig demanar on es venia. O sigui, que ja em teniu a l'Espai Mallorca de Barcelona, on hi he arribat abans d'obrir, però em deuen haver vist tan il·lusionat, que han tirat amunt la porta de ferro i me l'han venut, sense mandra i amb un tracte proper que m'ha encantat. La conversa ja se sap, que si ets d'aquí, que si el meu avi... i també la bona notícia del molt que havien venut el cançoner que jo demanava. Ja el tenc i en vull parlar.

Abans he de dir que, a la meua família, amb el nom de La Llar del Llibre, abans *Hogar del Libro* per imperatiu del mo-

ment, havíem editat la col·lecció de cançons més àmplia que s'ha editat al nostre país, sempre amb una gran acceptació popular. No és estrany que el tema m'interessés, i molt.

També afegiré que, quan em trobava amb *es ranxo* d'amics d'infància de Ló, cantàvem tant a les berenetes, i en algun dinar fora mida, que un d'ells va mig grapar un conjunt de cançons de les que més cantava aquell grup. Jo ho vaig ampliar, també relligant-lo amb un espiral com el «Cançoner de taverna», vaig arranjant un cançoner per als amics amb cinquanta cançons. Res, cosa de pocs exemplars i només per a nosaltres, lletres i prou.

El recull que ha fet en David Pons Borràs, omple de molt l'expectativa, i permet ampliar el repertori de les vetllades i menjades al camp, o, com diem nosaltres, anar de vega. Gràcies, David.

Per cert, que m'he entretingut a mirar la selecció i veig que de les 125, només 13 coincideixen amb el dels meus amics, i això m'agrada. Vol dir que, si tot va bé, en podreu fer un segon i fins un tercer volum. Clar que, en aquell recull que vaig

brindar als meus amics, n'hi vaig colar cinc o sis de catalanes, però n'he trobat més de vint que es canten molt a Ló, i que potser seran admeses en aquest desitjat seguiment del o dels cançoners de taverna. Tant de bo!

Aquesta selecció té, per mi, una virtut: la seva popularitat. Certament, moltes cançons són fruit d'una època en la qual les ranxeres mexicanes o les rumbes, es cantaven a ple pulmó. Els alaiorencs sempre hem estat més aviat cridaners, i formen part del nostre *disc dur* de la memòria musical. Per tant, ben vingudes siguin a aquest recull. I les més noves, ja acceptades i força conegudes, van millorant el repertori i, si m'ho accepteu, la seva qualitat.

L'index, perfecte, amb les indicacions del tipus de cançó. I sens dubte l'ajuda als guitarristes, un gran encert. I sentir-les per internet, també un encert.

Jo en faré, tant com pugui, propaganda a Barcelona, on tot el que té un aire menorquí és ben rebut i estimat. Ara, convé que a Menorca no hi falti a les cases en les qual, sentir cantar, dona vida. I fer-ho amb un bon ranxo, amb menjar i beure, és una manera menorquina de fer que no s'ha de perdre.

Per mi, ha estat una xalada.

do aherrojado por gárrulos y patanes. Los canadienses, que eran, o son aún, como holandeses, esto es, la antítesis de sus broncos vecinos del sur, acaban de probar amargamente en qué consiste ese nuevo diseño, o anti-diseño, del mundo.

♦ **ALEXANDRE BISSONNETTE**, el joven que el otro día asesinó a seis personas en Quebec, la ciudad más francesa, o holandesa, que viene a ser lo mismo, de Canadá, es un rendido admirador de Trump y de Le Pen, con quienes comparte, particularmente, la islamofobia. El geólogo, el informático, el farmacéutico, el contable y el profesor universitario que mató Alexandre eran musulmanes e iban o venían de rezar en su mezquita. Por eso les asesino, simplemente.

Errejón e Iglesias nunca han sido holandeses, ni canadienses, gente poco dada, como se sabe, a tomar cielo ninguno por asalto. Pero quienes sí lo han sido o han aspirado a serlo en sentido figurado, las personas mansas, tolerantes, instruidas y pacíficas, lo llevan crudo. No digamos los geólogos, los informáticos, los farmacéuticos, los contables y los profesores que gustan de orar en las mezquitas.